Lectura meditaţiei zilei

Există în respiraţie ceva de învăţat, şi puteţi să îl învăţaţi numai însoţindu-l de o lucrare a gândului. Expirând, gândiţi-vă că reuşiţi să vă dilataţi până când atingeţi hotarele universului apoi, inspirând, reveniţi spre voi înşivă, spre eul vostru care este ca un punct imperceptibil, vă dilataţi apoi din nou. Descoperiţi astfel că această mişcare de flux şi reflux este cheia tuturor ritmurilor din univers. Încercând să vă conştientizaţi în sinea voastră, pătrundeţi în armonia cosmică, şi se produce un schimb între univers şi voi. Fiindcă inspirând, primiţi nişte elemente din spaţiu, şi expirând, proiectaţi, în schimb, ceva din inima şi sufletul vostru. Natura a lăsat peste tot nişte mijloace pentru a-i pătrunde misterele. Dacă filozofii ar practica o respiraţie conştientă, ei ar înţelege multe lucruri despre care, pentru moment, ei vorbesc şi scriu fără să înţeleagă nimic. De altfel, capacitatea de a gândi este legată de respiraţie. Pentru a avea o minte limpede, trebuie să învăţaţi să respiraţi.

Iată o pagină, dragii mei fraţi şi surori, foarte, foarte importantă. Cei care au urmat Învăţământul de multă vreme au auzit destule lucruri referitoare la respiraţie. Nişte lucruri ce nu pot fi găsite cu adevărat nici chiar în lituratura ocultă.
Despre ce v-am vorbit în trecut? Eu v-am revelat cum a creat Domnul universul, expirând, iar universul a fost creat. Iar când el va inspira, universul va fi distrus, totul va dispare. La fel ca această inspirare, şi această expirare durează miliarde şi miliarde şi miliarde de ani… Ca în filozofia hindusă, unde o zi a lui Brahma durează miliarde de ani. În acest fel Domnul a creat lucrurile în şase zile. Ei da, dar aceste şase zile nu au fost de 24 de ore, aşa cum credeau creştinii în trecut: "El a creat totul în şase zile. Apoi, El a obosit şi a trebuit să se odihnească".
Ce părere trebuie să avem acum despre Domnul? El este ca noi, El a muncit cu spor şi a obosit. Dar de ce creştinii nu au judecat? Eu am explicat totul, dar nu voi mai stărui prea mult, foarte repede vă voi spune numai despre ce am vorbit, şi apoi câteva cuvinte, dacă trebuie, ceva nou, pentru a vă îndemna să exersaţi. Atunci când El a creat, de pildă, stelele, soarele, a fost în ziua a patra. Iar prima, a doua şi a treia, oare au

avut fiecare 24 de ore? Nu se poate… Cele 24 de ore sunt determinate, nu-i aşa, de mişcarea Pământului în jurul Soarelui, dar Soarele nu exista încă. Aşadar nu erau 24 de ore, creştinii nu şi-au dat seama, citind Biblia, că trebuie să găsească, să caute, să înţeleagă latura simbolică. Aceste şase zile sunt imens de lungi. Eu v-am mai spus apoi şi că respiraţia, cea adevărată, bună, normală, înseamnă 18 respiraţii într-un minut. De ce 18?

Cum se face că Inteligenţa Cosmică a calculat totul, totul, totul, totul? De ce bătăile inimii, ale unei inimi normale, trebuie să fie 72 de bătăi pe minut. De ce 72? Am mai vorbit despre acest număr, de asemenea şi de 18, în legătură cu punctul vernal, cu derularea echinocţiilor, că aceasta a creat, în acest mod, în 2160 de ani o epocă, şi astfel omenirea a străbătut nişte perioade diferite. În timpul lui Iisus era Epoca Peştilor, iar acum, omenirea trebuie să intre sub influenţa Vărsătorului, şi aşa mai departe. De ce acest ritm? Este calculat. Dacă ne oprim acum numai asupra respiraţiei, dacă aţi ascultat cu atenţie aici, veţi fi puţin uimiţi de contradicţie. Se spune că atunci când inspiraţi şi când expiraţi, atunci vă dilataţi, când expiraţi, dar este exact contrariul. Plămânii se dilată atunci când inspiraţi. Iar când respiraţi, ei se micşorează, se strâng. Ah, da, dar primul aspect este pentru latura iniţiatică, pentru latura ezoterică, pentru latura simbolică. Iar acum, când inspiraţi, vă dilataţi, primiţi ceva în acea clipă. Şi fiindcă primiţi ceva, vă lărgiţi, vă dilataţi. Ce trebuie să primiţi în acea clipă? Dacă respiraţi şi inspiraţi în mod automat, aşa cum o faceţi zi şi noapte, rezultatele cu adevărat eficace, formidabile, puternice, nu apar. De aceea, eu trebuie să mă opresc acum… să vă spun cum să respiraţi, cum să inspiraţi. Eu v-am mai spus de asemenea pe Stâncă că, în aceste respiraţii ce le practicăm, da, 8, 16, 32, se află o întreagă ştiinţă.

Când trebuie să inspirăm, primim, în acea clipă, întreaga lumină celestă; dorind, aşadar, să primim forţa cea puternică a tuturor forţelor, Lumina Divină, toate calităţile, toate virtuţile, întreaga chintesenţă, tot ce este celest, pentru a-l putea înghiţi, a-l putea introduce în noi înşine, a ne umple. Iar apoi, când trebuie să expirăm, ne oprim, mai întâi, asupra focului, a luminii, cum să curăţăm, cum să eliminăm, cum să purificăm, adică să degajăm creierul de toate impurităţile, da, Lumina. Apoi

coborâm cu aerul, cu îngerul aerului, încercând să curăţăm, să purificăm, să degajăm plămânii de tot ce este negativ. Apoi, îngerul apei, asupra intestinelor, a stomacului, asupra glandelor, pentru a curăţa, a purifica şi a spăla. După aceea, Îngerul pământului înghite totul, trecând prim sistemul muscular şi sistemul osos, totul este înghiţit sub pământ. Dacă vom practica zilnic aceasta, vor exista nişte rezultate formidabile. În acest caz cuvintele: „a curăţa", „a spăla", „a purifica", „a sfinţi" capătă un sens extraordinar. Nu se poate spune, deci, „a curăţa" pentru spirit. Nu se poate spune: „a purifica" pentru corpul fizic. Fiecare cuvânt este legat de un domeniu specific, determinat.

Deci, pentru corpul fizic există cuvântul „a curăţa". Cereţi curăţarea corpului fizic. Doriţi spălarea, să spălaţi corpul astral, adică corpul sentimentelor, şi cereţi purificarea corpului mental, a gândului, iar apoi cereţi sanctificarea spiritului. Iată, deci, curăţarea, spălarea, purificarea şi sanctificarea. Fiecare cuvânt are domeniul propriu, vibraţiile sale, puterea sa şi acţionează în consecinţă.

Acum, în privinţa respiraţiei, totul se poate explica, totul… În univers totul respiră, inspiră şi respiră, chiar şi pământul inspiră şi respiră, numai savanţii nu au putut, încă, descoperi, preciza, că pământul, fiind viu, are nevoie să inspire, inspirurile sale, desigur, nefiind… 18 pe minut, eh, ci durând ani şi ani. De aceea totul este imperceptibil. Şi el se umflă, da, iar datorită acestor umflări ale sale, ale revenirilor, se pot explica poate multe dintre faliile sale, multe fenomene vulcanice, alte lucruri, erupţii… pentru că el este viu şi nimeni nu s-a gândit vreodată şi la aşa ceva, la faptul că el respiră. Şi arborii respiră, ca şi animalele, insectele, întreg pământul.

Respiraţia este, deci, o manifestare, o cheie, care dacă ar fi studiată în amănunt, cum să respirăm corect, s-ar putea ameliora totul: sănătatea, toate organele, creierul şi stomacul, splina şi ficatul şi glandele, totul. Numai că, oamenii fiind foarte ocupaţi, prinşi în diferite activităţi, în tot felul de solicitări, respiră în mod automat, ei nu se opresc asupra respiraţiei, ca să o facă conştientă, magică şi puternică. Numai hinduşii o fac, cei influenţaţi, desigur, de anumiţi yoghini, şi Învăţământul nostru ce se ocupă enorm de respiraţie.

Când vedem cum respiră, în general, oamenii, se va observa că ei respiră

cu plămânii numai, în partea de sus, în timp ce adevărata respiraţie trebuie să coboare până la stomac, adică să respirăm cu stomacul, până sus. Trebuie, deci, să ne exersăm, fiindcă suntem astfel obişnuiţi, da, să nu atingem zona de sus, deoarece plămânii şi diafragma fac nişte lucrări extraordinare pe care medicina le studiază, încă, dar ea nu a descoperit, încă, toate consecinţele produse de diafragmă şi de ce ea există, pentru a separa zona de sus de cea de jos. Vedeţi, deci, importanţa plămânilor!
Eu sunt tentat să mă concentrez, să vă vorbesc ore în şir despre acest subiect, fiindcă îmi place mult. Ah, da, dar când observ durata conferinţei, ea fiind de o oră şi şase minute (1 h 06), mă văd obligat să scurtez, da. Deşi este cheia ce explică toate ritmurile existente, la femeie, la bărbat, şi toate ritmurile universului, ale anotimpurilor, mişcările stelelor, totul… este ritmic. Respiraţia constituie deci o cheie ce deschide toate misterelele universului. Iar dacă respiraţi, inspiraţi în mod conştient, vă veţi dezvolta foarte mult creierul, el devenind atât de lucid încât veţi începe chiar să căutaţi, să citiţi, să descoperiţi, să descifraţi tot ceea ce Inteligenţa Cosmică a scris pe pământ şi în cer.
Eu vă voi spune, numai, foarte puţine lucruri pentru că nu dispun de mult timp, dar am să vă spun, totuşi, ceva pentru a înţelege că puteţi folosi respiraţia la multe lucruri. Să presupunem că mă aflu într-un loc cu oameni, este frig, nu există încălzire, încep să tremur, şi apare un pericol, eu nu pot să plec din politeţe, din bunăvoinţă, trebuie să rămân să ascult ce se spune. Da, dar apoi mă voi îmbolnăvi. Ce trebuie să fac pentru a evita gripa, febra. Şi ce fac? Eu vreau să deplasez sângele ce intră din cauza frigului, el pătrunde în interiorul corpului meu, iar la suprafaţă nu mai există atât de mult. Eu pot deci să răcesc, vreau să îndrept sângele spre periferie şi cum el este cald, el va riposta la frig. Ce fac aşadar în acel moment? Eu inspir profund, fără ca vreo persoană să-şi de-a seama.

(Maestrul inspiră adânc aer în plămâni, îşi ţine respiraţia, cam 1 minut şi 30 de secunde, apoi expiră. Simte că s-a încălzit şi se dezbracă de sacou).

Unii vor spune: „Ştim toate acestea!”. Nu ştiţi încă nimic. Fiindcă există chestii japoneze, şi chestii chinezeşti, da. De ce am spus acestea? Pentru a face plăcere persoanei care mi le-a spus. Eu sunt foarte amabil, încă din copilărie… Eu fac pe plac tuturor.
Dacă vă închipuiţi că vreau să vă impresionez, nu este adevărat. Dacă m-aş fi folosit de astfel de lucruri, ca să vă impresionez, aş fi închis demult prăvălia. Dar aşa stau lucrurile. Puteam să mai rămân tot atât cât să-mi păstrez suflul. A fost mult? Da, se mai putea, dar am simţit că sunteţi nerăbdători… şi am micşorat, eu puteam… În acest fel, repetând o dată sau de două ori, poţi sta în frig. Mi s-a întâmplat, de multe ori, să mă aflu într-un anumit loc unde nu era apă şi am început să tuşesc. Dacă nu beau apă, voi tuşi mult timp. Este neplăcut. Ce fac atunci când nu este apă? Desigur, aici nu procedez astfel fiindcă există apă. Eu mă concentrez, am o sticlă, eu o torn… mai torn în pahar… şi tusea se opreşte. Am făcut de multe ori în faţa voastră. Dar dacă nu procedez astfel… Cu ajutorul gândului, apa există deja, am băut 3, 4 ceşti. De ce oamenii nu procedează astfel în multe situaţii? Contează mereu latura exterioară, da, există cazuri când trebuie procedat astfel, dar în altele, de ce să nu folosim… O putem face în multe alte situaţii, dar nu doresc să vorbesc despre ele.
Respiraţia conştientă este un mijloc extraordinar, dragii mei, îndeosebi de contact, mai ales, trebuie să vă obişnuiţi cu ea zilnic, chiar de mai multe ori pe zi. Alegeţi un loc liniştit unde nu vă poate deranja nimeni, alegeţi o poziţie confortabilă, comodă, şi inspiraţi, închipuindu-vă că atrageţi Lumina, Lumina Divină despre care v-am vorbit. O faceţi să pătrundă în voi înşivă, în celule, în toate celulele, organele, peste tot, şi apoi o scoateţi pentru a ilumina întreaga lume, a lumina lumea întreagă, a ajuta lumea întreagă. Deveniţi un fiu al Domnului, un slujbaş al Domnului. Ce deveniţi?
Dacă ar trebui să vă explic, din punct de vedere cabalistic, când Iisus spunea: „Eu sunt Alfa şi Omega”. Numai Alfa, dacă ne-am opri numai asupra a ce reprezintă Alfa. Ei bine, un bărbat, aşa… Alfa, Alfa, cineva care ia lumina celestă, şi o dăruieşte oamenilor, iată ce dorea să spună Iisus, dar creştinii nu au înţeles niciodată: “Eu sunt cel care ia Viaţa Divină şi o dau oamenilor”, (astfel trebuie să fiţi), altminteri, nu sunteţi

Alfa, dacă păstraţi totul pentru voi, dacă vă gândiţi numai la voi înşivă. Alfa este ceva divin, cineva care se gândeşte numai să dăruiască, să lumineze, să însufleţească, să încălzească, nu se gândeşte la sine însuşi, iată-l pe Alfa. Ei bine, aceasta înseamnă să ştiţi să respiraţi, iar inspirând primiţi încă lumina cerului, nu cea a soarelui, deoarece lumina soarelui nu este la fel cu Lumina aflată deasupra, acea lumină atât de subtilă, de impalpabilă, ce pătrunde peste tot. Apoi o proiectaţi, o dăruiţi altora în întreaga lume. Iată, sunteţi un fiu al Domnului, un creator, un salvator şi deveniţi atunci… Iar dacă ceilalţi gândesc una, gândesc alta, nu are nici o importanţă, ei nu ştiu ce sunteţi, ceea ce faceţi, unde lucraţi, ce scop aveţi. Cerul vă cunoaşte şi voi faceţi lucruri în faţa Cerului. Dacă oamenii sunt atât de orbi, atât de abrutizaţi, încât nu pot nici măcar percepe, pentru că este greu să observi, să simţi aceste lucruri, dar aceasta nu are nici o importanţă, da. Trebuie doar să o faceţi, atâta tot. Veţi mulţumi creaturile cele mai evoluate, ele vor fi încântate, ele vă înconjoară, vă ajută, vă ocrotesc, vă susţin, vă luminează. Iar oamenii vor să vă ucidă, să vă întemniteze, să vă suprime, aşa sunt oamenii, aşa au fost mereu.
Există însă cazuri, când este exact contrariul, cazuri când cerul decide, când cei 24 de Bătrâni decid ceva, ei pot trimite pe cineva ca Melchisedec şi toată această pleavă a societăţii, toate aceste animale, toţi aceşti monştri, vor fi distruşi, înlănţuiţi, expulzaţi… aşa cum a fost prezis în Apocalipsă, că Îngerul Mihail se va ocupa cu aşa ceva într-o zi, printre oamenii care lucrează astfel, iar balaurul va fi sugrumat, zdrobit. Pentru că simbolul întregului rău, a tuturor acestor distrugeri, al întregii uri, este balaurul. El va fi zdrobit, aşa este prezis. Însă voi nu vă gândiţi la aceste lucruri, sunteţi prea preocupaţi cu nişte lucruri atât de importante, esenţiale, atât de folositoare, benefice, formidabile, fără să realizaţi că aceste lucruri, atât de importante, ne distrug, ne demagnetizează, ne îmbolnăvesc, da. Cum să îi luminăm pe oameni?
Ce înseamnă să ai un interes? Ei bine, eu am judecat, reflectat, mult, mult în viaţa mea. Am avut timp, şi ce am descoperit? Eu am descoperit că există un lucru la care toţi oamenii erau sensibili, un singur lucru îi putea mişca. Dacă ştiai care le este interesul, să le atingi interesul, atunci, da, totul era în regulă, erai înţeles, ei vi se alăturau. Un exemplu:

iată un muzician, îi vorbiţi despre stele, despre matematică… el nu va înţelege, îi vorbiţi despre altceva… Dacă îi vorbiţi despre muzică, el va înţelege, el vă urmează, vibrează fiindcă interesul lui este muzica. Dacă îi vorbiţi unui pictor despre muzică, despre stele, despre matematică, despre ştiinţă, despre mecanică… el nu va înţelege deloc, vorbiţi-i despre culori, el reacţionează imediat…
Pentru a atinge pe cineva trebuie să îi cunoşti, deci, interesul. Pentru a reuşi în orice împrejurare trebuie să cunoşti interesul oamenilor, iar acum eu îl cunosc. Dacă cineva îmi spune: „Nu, nu, nu, există şi oameni dezinteresaţi”, eu i-aş răspunde că nu cred aşa ceva, nu există oameni dezinteresaţi. „Dar dvs. sunteţi…”. “Nu, nici macăr eu”. „Cum aşa?”. „Dar mamele?”. „Ele nu sunt dezinteresate, ele se gândesc că la bătrâneţe copiii lor le vor hrăni, vor avea grijă de ele”.
Există mereu, pe undeva, ascuns, un interes ce nu se vede. Şi eu am un interes, da. Numai că sunt tot felul de interese. Există nişte interese dezinteresate şi unele interese prea interesate, iată diferenţa. Am şi eu un interes! Îmi cam sâcâie capul… Care este acela? Voi sunteţi interesul meu. Cum să vă răvăşesc, cum să vă ocărăsc, cum să vă deranjez, cum să vă împing, cum să vă dau nişte lovituri, cum… pentru a putea fi, în sfârşit, fericiţi, fericiţi, liberi, minunaţi, formidabili, iată interesul meu, eu nu am un altul, credeţi-mă, eu nu am un alt interes. Interesul meu nu sunt banii, nici gloria, nici puterea, nici bogăţiile, nici… nimic, nimic, nici femeile, nici copiii, nici… ci sunteţi voi. Cum să vă fiu util, iată interesul meu, aşadar eu nu sunt dezinteresat. Dar cum există tot felul de interese… Vă închipuiţi că Domnul este dezinteresat? Eu nu cred. Veţi spune: „Oh, ce blasfemie, niciodată, în religia creştină, nu s-a mai spus aşa ceva”. Aceasta este analiza mea, ce vreţi, creştinătatea este un lucru, iar eu un altul. Eu vă voi dovedi, da, că şi Domnul are un interes. Veţi replica: „Spuneţi-ne repede, spuneţi, suntem curioşi să cunoaştem această blasfemie”. Deloc, poate chiar Domnul mă ascultă, dacă El nu a plecat, undeva, în vacanţă.
Un tată, un bun tată este reprezentantul Domnului. După cum stau lucrurile în lumea de jos, putem trage nişte concluzii despre ceea ce este în Înalt. Tatăl constituie, aşadar, o imagine a Domnului. Ce interes are tatăl? Da, tatăl are un interes. Cum se face că el poate oferi totul copiilor

săi, totul, totul, totul. El are ceva în sine, el este sensibil. El are nevoie să fie recunoscut ca un tată bun, altminter el devine furios. El vă va da totul, dar el doreşte să îl recunoaşteţi ca un tată bun. La fel se întâmplă şi cu Domnul, El are o slăbiciune, El vrea ca omenirea să recunoască că este un Tată bun. Ei bine, lumea întreagă se îndoieşte. Din moment ce El a luat copilul unei mame, ea devine furioasă, ea nu crede că El este bun, fiindcă este vorba despre copilul ei. Vedeţi cum descopăr eu lucrurile? Şi eu am un interes, dacă reuşesc să-l ating…
Ca de exemplu, cineva care iubea o fată, el s-a dus să îl vadă pe tatăl ei şi i-a spus: „Domnule, eu am următoarele intenţii cu fata dvs., am nişte aspiraţii…”. El i-a răspuns: „Vedeţi, eu însă am două aspiratoare, nu mai am nevoie de unul”, şi i-a închis uşa. Trebuie să ştim cum să atingem inima. Există chiar şi o conferinţă, fiindcă cei mai mulţi Îi ating picioarele, şi atunci Domnul le dă un şut pentru că, ce vreţi, nu picioarele trebuie atinse, să le scărpinăm, să le gâdilăm. Oamenii trebuie, aşadar, instruiţi, iar adevărata instrucţie este de a şti unde să atingi, cum să atingi inima, în locul picioarelor.
Scuzaţi-mă că nu mă opresc mult timp fiindcă este un subiect, amintiţi-vă, existent în mai multe conferinţe, referitor la respiraţie. Desigur, se poate vorbi despre latura medicală, alimentară etc… se poate vorbi mult timp, dar pe mine nu mă interesează, o las în seama doctorilor, a medicilor. Ceea ce mă interesează este cum să ne alimentăm, adică să ne purificăm, să ne curăţăm, să ne însufleţim şi mai ales cum să proiectăm lumina prin plămâni, cum să primim şi cum să dăm, fiindcă, dacă judecăm, este puţin tulburător, puţin uimitor, cum Inteligenţa Cosmică a aranjat astfel lucrurile, să existe inspirul şi expirul. Apoi, tot restul este constituit după acest model. Priviţi circulaţia sanguină, arterială, venoasă, există, deja, inspirul, tot sângele, ce revine spre plămâni pentru a se purifica, a se curăţa, iar apoi prin inimă, este proiectat, din nou, roşu, spre organe, pentru a le hrăni.
Aşadar, există, deopotrivă, o respiraţie, dar de o altă manieră. Şi la plante există, eu v-am arătat această respiraţie, această circulaţie, ceva ce coboară, ce urcă, este extraordinar, dar nu am timp să mai revin… Există chiar o legătură, până la descifrarea misterelor binelui şi răului. Când este rău şi când este bine? Este rău când nu sunteţi puri, când nu sunteţi

cinstiţi, când… proiectaţi nişte lucruri murdare despre alţii, adică carbon. Cum numiţi aceasta? O otravă, bioxid de carbon. Ei da, mai întâi aţi primit oxigenul, dar de ce proiectaţi? Acesta este răul. Primiţi binele şi proiectaţi răul. În timp ce la plante este exact contrariul, ele iau răul şi îl transformă, ele dau oxigenul, binele…
Eu v-am vorbit chiar şi despre albine, cum albinele iau binele, polenul, nectarul, şi oferă binele, mierea. Există un limbaj al naturii asupra căruia savanţii nu s-au oprit. De ce albinele le arată oamenilor cum să primească binele şi să dea binele, şi nu răul. Pentru că, fiind murdari, dezgustători… binele se transformă în rău, şi transmitem nişte murdării altora, da.
V-am mai vorbit apoi cum se poate purifica discipolul, cum se curăţă, încât tot ce el elimină nu miroase urât, da, nu există vreun miros. Cum să explicăm aceasta? Durează mult să vă explic, există o întreagă ştiinţă înăuntru. Începeţi să vă daţi seama, nu-i aşa? Este legat chiar de alte lucruri, cum să luăm binele şi să îl dăm altora, să îl luăm şi nu să dăm în mod inconştient murdăria, resturile, ororile, celorlalţi. Este ceea ce se întâmplă, în general, în lume. Cum să reuşim să facem contrariul? Aceasta este o disciplină, este Învăţământul, este Ştiinţa Iniţiatică, este lucrarea discipolului. Dar oamenii dorm, încă, ei sunt atât de cufundaţi, de învăluiţi, atât de somnolenţi, atât de implicaţi în lucrurile obişnuite, obişnuite, ei nu bănuiesc niciodată că există ceva de studiat, o lucrare de înfăptuit, ceva, pentru a deveni un fiu al Domnului, o fiică a Domnului, a deveni sublim. Ei nu au nici o idee, nici o dorinţă, ei se vlăguiesc. De aceea este bine să veniţi la Învăţământ, să fiţi puţin stimulaţi, treziţi, puţin împinşi de la spate, mobilizaţi, pentru a deveni, în sfârşit, folositori omenirii. Ei bine, nu, nici un ideal. Care este idealul? Uitaţi-vă la oamenii pe care îi frecventaţi, le vedeţi idealul, ce vor ei să devină? Veţi vedea ce este în mintea lor. Ei sunt cei care conduc, fac pe grozavii, comandă, dirijează omenirea, da.
Începeţi, deci, să vedeţi din ce în ce mai limpede, nu-i aşa, că există o lucrare de înfăptuit asupra noastră înşine, asupra voastră înşivă, şi că ea merită făcută. Oare este adevărat sau nu? Da. Există mulţi alţii, dar ei nu vor veni aici, fiindcă nu au musafiri, pentru că sunt în vacanţă. Ei nu au apreciat până acum valoarea Învăţământului nostru, a acestei atmosfere,

a binelui ce ea îl poate produce, nu, nu, nu, micile distracţii, micile amuzamente sunt pe primul plan. Ce păcat, ce mizerie! Oamenii mai există încă! În loc să fie fără încetare, fără încetare, în contact cu această lumină, pentru a se redresa, în sfârşit, a se schimba, a se însufleţi, a înfăptui ceva, ei stau, însă, în plăceri, în distracţii, şi astfel se dispersează. Asta nu înseamnă, însă, că nu trebuie să vă distraţi puţin, să vă amuzaţi puţin, să aveţi câteva plăceri, eu nu am fost niciodată împotrivă, dar să vă petreceţi întreaga viaţă în aşa ceva, înseamnă să vă depăşiţi măsura, dar uneori vă puteţi relaxa puţin. "Şi eu mă distrez când sunt plictisit, eu merg la casino sau în cluburi de noapte, la music-halluri, mă amuz puţin, câteva distracţii, ce vreţi" – Maestrul glumeşte ironic. Totuşi, nu întreaga viaţă, da. Există oameni care au numai acest ideal, distracţiile, întreaga viaţă, altceva nimic serios, nimic profund, nimic dificil, tot ce este uşor. Uitaţi-vă la ei după un timp, cum sunt, nişte pene aflate în bătaia vântului, ce şi-au luat zborul, nu mai este nici o urmă din ei, dar nu astfel poţi dezvolta forţa în tine însuţi.
Eu mă gândesc că voi sunteţi predestinaţi… să deveniţi nişte ghizi, da, ai omenirii, numai că trebuie să vă pregătiţi. Mulţi mi-au cerut deja, ei vor să facă nişte lucruri, doresc să mă servească. Eu le-am spus: „Nu cunoaşteţi, încă, nimic, nu aţi terminat, încă, de citit cărţile. Să presupunem că vă trimit undeva, pentru a transmite ceva, ca ambasadori. Ştiţi cum sunt oamenii, ei vă vor pune nişte întrebări, ei vor dori să vadă cum arată sângele vostru, dacă este roşu? Ei vă vor face câteva injecţii, pentru a vedea dacă sângele vostru este roşu, iar dacă veţi ţipa, vă vor pune nişte întrebări, şi dacă nu veţi şti să răspundeţi? De aceea trebuie să vă pregătiţi, ca să deveniţi imbatabili, invicibili, veţi fi stupefiaţi, toată lumea vă va urma fiindcă veţi sti cum să le răspundeţi. Fraţii şi surorile nu se gândesc la aşa ceva, dar ei sunt pregătiţi…
Eu v-am dat, de multe ori, exemplul unei tinere, care este deja pregătită pentru întreaga viaţă, pentru a naşte copii, pentru căsătorie, pentru tot, tot, tot. Cum arată ea? Ea are nişte sâni, nişte picioare, ea are păr, totul este pregătit! Dar apoi, săraca, vede că nu este pregătită. Ea nu ştie nimic, nici în cazul creşterii copiilor, nici al caracterului unui bărbat, nici… şi atunci ea plânge, plânge… De ce fetele îşi închipuie că sunt pregătite? Pentru că ele sunt bine făcute, foarte frumoase. Ah, da, acest

lucru este foarte important, îl înţeleg, este necesar pentru a deveni miss univers. Da, dar pentru viaţă, pentru căsătorie, pentru copii, copilul nu ştie că aţi fost miss univers, el plânge, el plânge fiindcă l-aţi lăsat să cadă, pentru că nu l-aţi hrănit. Fiţi atenţi, aşadar, trebuie să vă pregătiţi. Cuvântul „pregătire” nu există în dicţionar, suntem pregătiţi, am fost la şcoală, ştim să scriem şi…? A scrie şi… a citi, în sfârşit, îmi căutam cuvântul. A citi şi a scrie.
Ştiţi ce le-am spus într-o zi fraţilor şi surorilor? Nu ştiţi nici să citiţi, nici să scrieţi! Oh, ei s-au supărat. Cum aşa? Ei au fost la şcoală, dar eu am mers mult mai departe spunând: „Ştiţi să citiţi cartea naturii vii?”. Ah, ziarele, cărţile tuturor nebunilor, ale tuturor dezechilibraţilor, da, ştim să le citim. Dar adevărata carte este scrisă de Domnul, şi nu de nişte oameni bolnavi şi dezechilibraţi. Nu ştim să citim. Tocmai aceasta înseamnă că ştii să citeşti. Eu am spus: „Oare ştiţi să citiţi?”. „Oh, desigur, eu am scris, deja, mai multe cărţi”. Ah, ah, eu am spus: „Nu, nu, nu, trebuie să vă scrieţi propria carte!”. Nimeni nu s-a gândit, însă, să-şi scrie propria carte, să o modeleze, să o coloreze… Este deci o lume nouă, şi eu am mai spus: „Ce este un stilou?”. Bărbatul posedă un stilou, da, iar femeia este o carte ce se deschide, câteva pagini… Atunci bărbatul scrie, dar ce scrie bărbatul? Nişte mâzgălituri, nişte prostii. Deoarece, dovada acestei scrieri este copilul care apare. Este îngrozitor, deci el nu ştia să scrie.
A ştii să scrii înseamnă ceva, dragii mei fraţi şi surori, da. Eu mă gândesc numai cum să ştiu să scriu, dar unde? Pe sufletele voastre, să scriu nişte lucruri solemne, nişte lucruri celeste, nişte lucruri de neşters. Şi nu numai să scriu, dar eu nu am scris nici măcar una din cărţile mele. Da, eu nu am scris niciodată! Alţii scriu, eu le vorbesc numai, eu încerc să scriu nişte lucruri pe sufletul vostru, nişte lucruri celeste, de neşters. Da, poate că eu încerc ceea ce nu am reuşit încă, dar mă exersez, încă, cu speranţa că voi reuşi într-o zi, fiindcă voi aveţi în sinea voastră ceva ce nu îl puteţi şterge.
Vedeţi, există o altă manieră de a înţelege cum să citeşti şi cum să scrii, iar oamenii, în viaţa lor, atunci când se frecventează, când comunică, când… ce înscriu unii pe alţii? Nişte orori, nişte monstruozităţi, fără să fiţi conştienţi că aţi lăsat ceva pe sufletul cuiva… ceva îngrozitor pentru

secole. Ah, nu aţi fost conştienţi…, aţi mâzgălit hârtia, aţi scris nişte monstruozităţi.
Dragii mei fraţi şi surori, trebuie să vă lărgiţi acum conştiinţa, să înţelegeţi ceea ce nu aţi înţeles până acum, da. Dacă nu aş fi cu voi, vă închipuiţi că aţi descoperi singuri toate aceste lucruri? Nu le veţi găsi întreaga viaţă, veţi pleca aşa cum aţi venit. Alături de mine, veţi înţelege multe lucruri, nişte lucruri nemaipomenite, veţi deveni conştienţi. Apoi puteţi pleca în vacanţă, să vă distraţi, să aveţi invitaţi. Spuneţi-le acestor invitaţi să vină altă dată, chiar dacă se vor supăra, merită efortul să fiţi aici ca să cunoaşteţi aceste lucruri. Dacă vă închipuiţi că eu am atâta nevoie ca voi să fiţi aici, nu, voi aveţi, mai degrabă, nevoie. Cu sau fără voi, eu îmi continui lucrarea, scuzaţi-mă că vă vorbesc astfel, adesea vă puteţi supăra.
Care este natura umană? Când vine cineva la voi, trebuie să îi spuneţi nişte complimente, cât de fericiţi sunteţi, fiindcă v-aţi gândit că îl veţi iubi pe veşnicie, că el este ceva unic, altminteri se va supăra, dacă vă veţi comporta ca mine. Dacă aţi şti, măcar, cum mă comport eu; fără mângăieri, fără bomboane, fără dulceţuri… mă plictisesc de moarte! Numai în cazuri excepţionale, eu sunt obligat să fiu ca alţii, veţi spune: „Oh, noi suntem curioşi să ştim ce fel de cazuri excepţionale”, ei bine vă voi spune. În primii ani, după ce am venit din Bulgaria, eu nu ştiam că există, aici, în Franţa, un obicei, trebuie să te ridici când persoana trebuia să plece… altminteri, ea putea rămâne ore în şir. În Bulgaria este foarte rău să faci aşa ceva, invitatul trebuie să se ridice de mai multe ori, iar voi îi spuneţi să mai rămână puţin. Altfel, dacă vreţi să îl expediaţi, el nu vă va ierta niciodată, vă veţi face un duşman din el. Cum eram un bulgar când am sosit, folosind metodele bulgare, eu nu îndrăzneam să spun ceva persoanei care era acolo… de o oră, de două ore, şi ea nu pleca. După o vreme… mi s-a spus că trebuie să te ridici. În Franţa, trebuie să te ridici, şi atunci persoana pleacă. Dar cum nu ştiam aceasta, eu căutam modalitatea de a mă despărţi de persoana respectivă. Pentru a o expedia, eu îi spuneam ceva despre caracterul ei, pentru a o face să plece. Ei bine, ea rămânea să discute, pentru a-mi dovedi că mă înşelam, şi treceau ore în şir. Ah, îmi spuneam, nu merge aşa, trebuie să caut altceva, şi în sfârşit am găsit. Când vroiam să plece, îi spuneam: „Sunteţi o persoană

deosebită, eu nu am mai cunoscut niciodată…”, iar ea roşea, se emoţiona, îşi lua pălăria şi pleca… Era cea mai bună metodă de a scăpa de cineva făcându-i unele complimente, neverosimile desigur, dar persoana era mulţumită şi pleca. Dacă îi reproşam ceva, ea ar fi rămas mult timp, prezentându-mi nişte argumente, ce trebuie să le ascult, deoarece ea avea unele probleme, şi nu se mai termina niciodată. Vedeţi, aşadar? Apoi, când am aflat că… acum nu mai fac nici un compliment, nici nu reproşez, mă ridic şi plec, gata… Mi-au trebuit, însă, nişte ani să învăţ aceasta, credeţi-mă.
Obiceiurile din Franţa şi Bulgaria nu sunt la fel, chiar dacă trebuie să vă spun că, atunci când trebuie să oferiţi ceva, prăjituri sau bomboane,… ce trebuie să faceţi? Sau nişte fructe? Cum este în Bulgaria, cum este în Franţa? (57:13) Nu ştiţi. Dar…